

ÓH MESSZE, FURCSA MAGYARSÁGOK...

A magyar vers üteme, ríme,
Elkísér minden idegenbe.

Hány elsuhanó, bús mosoly,
Berzsenyinek, Adynak szól.

— — — — —
Hiába gép, rádió, Einstein, —
A vágy a régi.
A fűzfa keskeny, bogas ága,
Ráhull a gyermek-látta vizsugárra
És szél ha rezgeti
A fehér nyárfa
Álló levelét:
Nemzettelen, kóbor szívemben
Otthoni élet álma lebben, —
Múlt és jövő,
Én és a nagyvilág —
A harc a régi.
Ki bírja tovább?

— — — — —
Óh messze, furcsa magyarságok,
Veletek járom a világot.

(Páris.)

SZEKULA ÁGNES.

FINIS.

Ódon lány karszékedben
sötét alkonyok gyönyör-tüze
nem talál régi helyemen,
Fáradt alakod nem kíséri
riadtan rebbenő szemem;
lelkem sátorzó csöndjét
nem feszítem ki többé föled,
nem glóriázlak Isteni fénnel,
nem szórom rád enyhe kézzel
a hús, permetes magányt.
Nem leszek többé balga,
szívemmel védő,
anyásan szerető,
sírig kísérő szeretőd.

(Kecskemét.)

MOLLI ERZSÉBET.